

Isabel Olesti

ÀLBUM D'AMORS COMPLICATS

I Premi de Narrativa Ciutat de Reus «Diré el que em fuig»

V I E N A
E D I C I O N S

BONA TARDA, SOC LA SARA

Sentia la seva mà, petita i rasposa de tant de fer anar el lleixiu. Era com una mà de criatura, molsuda i maldestra, li acariciava la panxa, sempre atenta al que ella volia. Dormien les dues al mateix llit, com la cosa més natural del món, i quan venia alguna visita ella, la senyora de la casa, no se n'amagava i obria la porta i deia Aquest és el nostre quarto. I tornava a tancar-la delicadament, com si aquell espai fos un santuari.

Era una dona molt religiosa, filla única i complidora amb tots els preceptes. Treballava en una perfumeria i li agradava la pulcritud. De jove havia passat uns anys dolents, preocupada perquè no coneixia cap noi, i si badava una mica ja no podria tenir fills i seria un disgust per als pares més que per a ella. Però van morir aviat —gairebé l'un darrere de l'altre— i aquell neguit va desaparèixer. Als quaranta anys ja no havia de donar explicacions a ningú: li quedava un cosí que veia molt de tant en tant i les companyes de la feina, que només veia a la botiga.

Però era una dona organitzada i estalviadora i es podia permetre qualsevol cosa. I va decidir tenir una minyona a temps complet que s'ocupés de la casa i sobretot que li fes companyia. La va trobar molt aviat, recomanada per la mestressa de la perfumeria, que li tenia un gran afecte perquè era la dependenta més antiga i eficient.

I va arribar el dia de coneixe-la. Estava una mica nerviosa perquè dubtava si havia exagerat amb el to vermell del pintallavis i el collaret d'or en forma d'espiga, però creia que era un dia per pintar-se i lluir una joia autèntica. Només es muda-

va en ocasions solemnes: la missa del gall, la Pasqua i el seu aniversari, quan convidava les companyes a berenar xocolata amb melindros. Aquests dies anava a la perruqueria i es tallava els cabells a la moda i s'ombrejava les parpelles d'un blau discret, aconsellada per la mestressa de la perfumeria.

Com que era filla única havia heretat les joies de la mare i d'una tia soltera. Les tenia en un cofret damunt del tocador i de tant en tant se les mirava i es deia que era una llàstima, perquè no tenia ocasió de lluir-les. De vegades, els dies de festa que s'havia sentit sola, obria el cofret i se'n posava unes quantes i es mirava al mirall del rebedor. I això la confortava.

La minyona havia d'arribar a la perfumeria a l'hora de tancar. La mestressa li va dir que era una bona noia, que venia del sud i que qualsevol cosa que li oferís la trobaria fantàstica perquè havia viscut en un entorn molt dur. Ella va moure el cap volent dir que no patís, que la tractaria bé. I va estar tota la tarda atenta al so de la campaneta de la porta per si apareixia.

I de cop la mestressa va dir Ja la tenim aquí! I ella va aixecar els ulls del taulell i va mirar cap a la porta. La va veure retallada i va pensar que la mestressa s'havia confós perquè era de la mida d'una nena. La veia a contrallum i va aclucar una mica els ulls, esperant que la figura s'engrandís. Però no va ser així. La minyona va avançar fins al primer taulell i va dir Bona tarda, soc la Sara, en un català amb accent andalús molt marcat. Ella va estar uns segons mirant-la, com si no s'ho acabés de creure. La Sara tant podia tenir vint anys, com trenta, com quaranta, a penes treia el cap per damunt del taulell i feia un esforç per somriure.

La mestressa l'hi va presentar i la minyona va aixecar un braç que semblava d'una nina. Ella va encaixar en silenci sense deixar d'observar-la. Tenia la boca rodona, el nas com

una pansa i els ulls que amb prou feines obria per les parpelles botides. Es notava que s'havia tenyit els cabells, d'un color negre massa intens i artificial que contrastava amb les arrels blanques dels polsos. Duia un vestit blau cel amb un coll rodó blanc que encara la feia més nena i unes sabates planes de ballarina amb un llacet al mig.

Aquella nit van sopar juntes assegudes a la taula de la cuina, com per fer via. La Sara va dormir al llit dels convidats: una habitació petita amb un llit plegable i una tauleta de nit amb un llum i una marededeu. Va trobar l'armari immens per a les poques coses que duia, però el que més li va agradar va ser la finestra que donava a un carrer amb plàtans. Si aixecava el cap veia el cel i de tant en tant la lluna, i això tenia un gran valor.

Al quarto del costat ella no va tancar els ulls en tota la nit pensant si havia fet bé d'acceptar-la. No sabia com tractar-la ni gosava demanar-li segons què perquè tenia la sensació que feia rentar els plats a una nena. Però van passar els primers dies i cadascuna va aprendre a emmotllar-se a l'altra.

La Sara era una bona persona, receptiva i complaent, a penes sabia firmar amb el seu nom perquè no havia anat mai a l'escola, però aprenia ràpid tot el que li deia la senyora i no li discutia mai res perquè creia que qui pagava manava. Tampoc li va discutir mai el sou, ni es va preocupar del que era just que cobrés: tenir una casa, la nevera plena i un quarto on podia veure el cel ja li semblava el paradís.

No havia tingut mai una minyona, ella, però aviat en va treure partit: es va oblidar de la cuina i la neteja, de la compra i els afers més quotidians. La Sara es passava el dia treballant i quan la senyora arribava a casa ho tenia tot a punt. Sopaven assegudes al sofà davant del televisor, amb una safata a la falda i una Mirinda de taronja que primer li va semblar re-

pugnant perquè li endolcia tot el que menjava, però amb el temps s'hi va aviciar.

La Sara semblava molt discreta: no explicava res de la seva vida ni furgava la de la senyora. Però una nit, mentre sopaven, ella li va preguntar com era la vida al seu poble, allà al sud. La noia no s'ho esperava. I va fer un botet, com de nena, fins que li van saltar unes llàgrimes gruixudes que lliscaven galtes avall. I mentre s'eixugava els mocs li va explicar que quan era petita els seus pares anaven a treballar al camp tot el dia amb els seus germans i a ella la deixaven tancada amb clau en un quarto sense finestra, amb un got d'aigua i un plat de menjar miserable, i que per això no havia crescut bé. Ella es va entendre i li va posar la mà damunt la seva. I així es va quedar.